

Debat in de Tweede Kamer van het Nederlandse Parlement betreffende de ratificatie van de Verdragen van Rome (1 oktober 1957)

Source: Handelingen Tweede Kamer. Zitting 1957-1958. Den Haag. "Debat in de Tweede Kamer van het Nederlandse Parlement betreffende de ratificatie van de Verdragen van Rome", p. 23, 30, 35-36, 39, 47.

Copyright: (c) Centraal Archief Tweede Kamer

URL:

http://www.cvce.eu/obj/debat_in_de_tweede_kamer_van_het_nederlandse_parlement_betreffende_de_ratificatie_van_de_verdragen_van_rome_1_oktober_1957-nl-afd64bcf-4ae1-4654-b55d-7e4632ccae26.html

Date de dernière mise à jour: 05/11/2015

Debat in de Tweede Kamer van het Nederlandse Parlement betreffende de ratificatie van de Verdragen van Rome (1 oktober 1957)

De heer Blaisse (K.V.P.): Mijnheer de Voorzitter! Het ogenblik is gekomen om in deze Kamer het reeds zo dikwijls besproken probleem der economische integratie te behandelen aan de hand van concrete verdragsteksten nu de verdragen van Rome betreffende de Europese Economische Gemeenschap en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie aan ons oordeel worden onderworpen. De leden van de politieke groep, waartoe ik behoor, hebben steeds in woord en geschrift, zowel gezamenlijk als individueel, gepleit voor een grotere politieke en economische eenheid in Europa. Wij hopen, dat dit streven in de toekomst zal leiden tot de Verenigde Staten van Europa. Wij begrijpen echter, dat dit zich niet in korte tijd laat realiseren. De moeilijkheden en de belangentegenstellingen tussen de Europese landen waren en zijn nog steeds groot. Overduidelijk komt dit tot uitdrukking in de verdragen, die hier thans ter discussie staan, en het zou een illusie zijn te menen, dat een aanvaarding van deze verdragen gelijk zou staan met het bereiken van een werkelijk geïntegreerde markt in Europa en een gemeenschappelijk Europees atoombeleid op supranationale basis.

In deze Kamer is verscheidene malen gewezen op de betekenis en inhoud van een politieke en economische integratie in Europa. Persoonlijk heb ik ook herhaaldelijk aan deze debatten moeten deelnemen en daarbij het standpunt ingenomen, dat politieke en economische integratie ten nauwste samenhangen. Ik zal, wat deze problemen betreft, niet in herhaling treden. Slechts met een enkel woord wil ik de grote betekenis onderstrepen van de integratie voor ons land, nu de Europese Economische Gemeenschap in deze Kamer wordt behandeld.

[...]

Mijnheer de Voorzitter! Ik ben hiermede aan het einde van mijn interventie gekomen. U heeft uit mijn gehele betoog en met name uit mijn slotbeschouwing begrepen, dat mijn politieke, vrienden en ik achter dit verdrag staan, ondanks de feilen, die wij gemeend hebben naar voren te moeten brengen. Wij stellen ons met een zeker optimisme, maar in ieder geval met alle toewijding, die wij kunnen opbrengen, achter dit verdrag, omdat het een belangrijke bijdrage is op de weg naar de Europese integratie.

[...]

De heer Burger (P.v.d.A.): Mijnheer de Voorzitter! Allereerst lijkt mij een compliment op zijn plaats aan het Kabinet, dat de voorliggende verdragen, en zulks in passend tempo, mede tot stand gebracht heeft en aan de Kamer ter bekrachtiging heeft aangeboden, een compliment niet minder aan het adres van de heren Beyen en Spaak voor hun actieve bijdragen.

Ik acht het een voorrecht omtrent die verdragen enkele opmerkingen te mogen maken. Een voorrecht, omdat deze verdragen, die voor alle betrokken landen zo'n grote draagwijdte hebben en in een stadium zijn, dat de aanneming daarvan verzekerd kan worden geacht, in concrete vormen bewijzen, hoezeer in West-Europa een sterke wil tot toenemende samenwerking aanwezig is. Dit is een veelomvattend, een veelzeggend, een hoopgevend feit.

[...]

Mijnheer de Voorzitter! Niemand kan de uitkomst van dit pogen voorspellen. Wij hebben ons gezamenlijk ingespannen en ziehier het compromis. Het enige alternatief zou zijn: geen verdrag. Waar dit alternatief mij, zo voor Nederland als voor West-Europa, fataal voorkomt, dienen wij er dus van te maken wat er van te maken is. Het valt niet moeilijk de nodige schaduwzijden op te noemen en, zo men wil, schril te tekenen. Was niet verder gaande integratie nodig? En was die, gezien de discussies in het comité-Monnet, ook niet mogelijk? Bepaaldelijk voor Euratom, lijkt het mij, dat deze vraag bevestigend moet worden beantwoord. Had voorts niet terstond een stap verder naar een politieke gemeenschap moeten worden gezet? Het valt buiten het kader van mijn betoog om bij deze en analoge vragen op dit ogenblik stil te staan. Maar gefrappeerd heeft het mij, hoe overal in de wereld de ogen op dit Westeuropese pogen zijn gericht.

Discussies in Zuid-Amerika, in Engeland eindelijk en plotseling wezenlijke interesse, ja zelfs apart een Minister, belast met de zaken dit verdrag betreffende. Het zijn symptomen hoezeer deze verdragen alom als blikvanger fungeren.

[...]

Ik heb behoefte aan, dit verdrag in een ideologisch kader te plaatsen, vooral niet, omdat wij m.i. zonder dergelijke dingen overhoop te halen het wellicht gemakkelijker met elkander eens kunnen worden.

Ik mag namelijk niet verzwijgen, dat veel wat in en ook veel wat niet in het verdrag staat mijn vrienden en mij met zorg vervult.

Brengt deze bezorgdheid met zich mee, dat wij veiligheidshalve t.a.v. dit verdrag a priori afwijzend positie kiezen?

Mijnheer de Voorzitter! Naar mijn mening heeft dit niet het geval te zijn. Onzerzijds nemen wij bij voortduring het standpunt in, dat onder de gegeven omstandigheden iedere ernstige poging ter verkrijging van een Europese integratie, en derhalve ook deze, moet worden gesteund. Daaraan behoef ik, na al hetgeen hierover reeds gezegd is, geen woord te verliezen. Wie in dit opzicht zelfs thans nog in onzekerheid zou verkeren, raadplege ons program van beginselen, dat, als ik mij niet bedrieg, een van de eerste is geweest om ondubbelzinnig en onbekrompen in beginsel daarvoor positie te kiezen. De vraag is alleen maar, of commercieel uitgedrukt hier en nu voor het, ook door ons begeerde artikel, niet een te hoge prijs wordt verlangd. Wij voor ons voelen ons in dit opzicht geenszins gerust.

[...]

Mijnheer de Voorzitter! Ik zal mijn stem aan de verdragen geven. Een groot deel van mijn vrienden zal dat met mij doen. Wij doen dat positief, omdat wij èn politiek èn economisch de mogelijke waarde van de verdragen, ook voor ons land, duidelijk zien; negatief doen wij dat, omdat verwerping ons èn politiek èn economisch in een onmogelijke positie zou brengen. Maar ik bind de Regering op het hart om — in samenwerking met het bedrijfsleven — al het mogelijke te doen om — onder het beding van Gods gunst — deze verdragen inderdaad te maken tot een zegen voor ons volk. Ik spreek hier opzettelijk van „een zegen voor ons volk”, want ten slotte gaat het in de Europese zaak niet alleen om handels-, betalings- en kapitaalverkeer. Ons pogen om de positie van Europa te versterken, is in laatste aanleg ingegeven door onze behoefte om te werken voor het behoud van de geestelijke waarden, die het karakter van onze westerse cultuur bepalen.

[...]